

Sprawa C-429/05

Max Rampion i Marie-Jeanne Godard, po mężu Rampion przeciwko Franfinance SA i K par K SAS

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez tribunal d'instance de Saintes)

Dyrektywa 87/102/EWG — Kredyt konsumencki — Prawo konsumenta do podjęcia środków prawnych przeciwko kredytodawcy w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy dotyczącej towarów lub usług finansowanych z kredytu — Przesłanki — Wzmianka o finansowanych towarach lub usługach w ofercie kredytu — Otwarcie kredytu umożliwiające wielokrotne korzystanie z kredytu — Możliwość powołania z urzędu przez sąd krajowy prawa konsumenta do podjęcia środków prawnych przeciwko kredytodawcy

Opinia rzecznika generalnego P. Mengozziego przedstawiona w dniu 29 marca
2007 r. I - 8020
Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 października 2007 r. I - 8050

Streszczenie wyroku

1. *Zbliżanie ustawodawstw — Ochrona konsumentów w dziedzinie kredytu konsumenckiego — Dyrektywa 87/102 (dyrektywa Rady 87/102, zmieniona dyrektywą 98/7, art. 11 ust. 2)*

2. *Zbliżanie ustawodawstw — Ochrona konsumentów w dziedzinie kredytu konsumenckiego — Dyrektywa 87/102*
(*dyrektywa Rady 87/102, zmieniona dyrektywą 98/7, art. 11 ust. 2, art. 14*)
3. *Zbliżanie ustawodawstw — Ochrona konsumentów w dziedzinie kredytu konsumenckiego — Dyrektywa 87/102*
(*dyrektywa Rady 87/102, zmieniona dyrektywą 98/7, art. 11 ust. 2*)

1. Artykuł 11 ust. 2 dyrektywy 87/102 w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego, zmienionej przez dyrektywę 98/7, który odnosi się do prawa konsumenta do podjęcia środków prawnych przeciwko kredytodawcy, stosuje się zarówno do kredytów mających na celu sfinansowanie jednej jedynej transakcji, jak i do otwarcia kredytu pozwalającego konsumentowi na korzystanie z kredytu uruchamianego wielokrotnie.

Żadne bowiem sformułowanie zawarte w tym przepisie nie wydaje się przemawiać za tym, aby przepis ten nie stosował się do otwierania kredytów. Ponadto art. 11 ust. 3 tej dyrektywy przewiduje wprost wyjątek od stosowania art. 11 ust. 2. Nie stanowią jednak tego wyjątku przypadki otwarcia kredytu, które są tu wyłączone w sposób ogólny.

Ponadto cel stawiany w art. 11 ust. 2 może zostać osiągnięty jedynie wtedy, gdy przepis ten stosuje się również w przypadkach, gdy kredyt może mieć cały szereg zastosowań. W rzeczy samej celem tego przepisu, pojmowanego w świetle motywu dwudziestego pierwszego dyrektywy 87/102, jest przyznanie konsumentowi w określonych tam okolicznościach, dodatkowo do jego zwykłych praw umownych, prawa względem kredytodawcy oraz wobec dostawcy towarów lub podmiotu świadczącego usługi.

Ponadto art. 11 ust. 2 pozwala na odmienne kształtowanie ochrony udzielonej konsumentowi, tak aby uwzględnić specyficzność otwarcia kredytu w stosunku do kredytu udzielonego na dokonanie jednego zakupu.

(por. pkt 39, 40, 42–44)

2. Wykładni art. 11 i 14 dyrektywy 87/102 w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego, zmienionej przez dyrektywę 98/7, należy dokonywać w ten sposób, iż sprzeciwiają się one temu, aby przewidziane w art. 11 ust. 2 tej dyrektywy prawo do podjęcia środków prawnych, które przysługują konsumentowi wobec kredytodawcy, było obwarowane przesłanką, by wcześniejsza oferta kredytu zawierała wzmiankę o finansowanych towarze lub usługach.

ustanowionych w tej dyrektywie i do ich ścisłego stosowania. Ponadto art. 14 ust. 2 sprzeciwia się w szczególności temu, aby przepis krajowy pozwalał kredytodawcy na unikanie ryzyka podjęcia przez konsumenta środków prawnych przeciwko niemu na mocy art. 11 ust. 2 tej dyrektywy poprzez zwykle pominięcie wzmianki o finansowanych towarach lub usługach.

(por. pkt 46, 48–50 oraz pkt 1 sentencji)

Wykładni art. 11 ust. 2 akapit drugi tej dyrektywy, który przewiduje, że państwa członkowskie określają, w jakim zakresie i na jakich warunkach można podjąć środki prawne w stosunku do kredytodawcy, nie można bowiem dokonywać w ten sposób, że pozwala on państwu członkowskim na obwarowanie prawa do podjęcia środków prawnych, z którego korzysta konsument, dodatkowymi przesłankami kumulującymi się z tymi, które w sposób wyczerpujący zostały wyliczone w art. 11 ust. 2 akapit pierwszy. Wykładnia ta znajduje potwierdzenie w art. 14 dyrektywy 87/102, który podkreśla w sposób ogólny wagę, jaką prawodawca wspólnotowy przywiązuje do przepisów ochronnych

3. Wykładni dyrektywy 87/102 w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego, zmienionej przez dyrektywę 98/7, należy dokonywać w ten sposób, iż pozwala ona sędziemu na zastosowanie z urzędu przepisów transponujących do prawa krajowego art. 11 ust. 2, dotyczących prawa konsumenta do podjęcia środków prawnych przeciwko kredytodawcy.

(por. pkt 69 oraz pkt 2 sentencji)